Gretzky mě pozval k sobě do baráku na večeři

Legendární zlínský hokejový obránce **Martin Hamrlík** zažil dvě kariéry. Ve 20 letech jej postihla lymská borelióza a učil se opět vnímat svět

deník
Daniel Ostrčilík
redaktor
daniel.ostrcilik@denik.cz

Zlín – Říkalo se, že byl talentovanější než jeho o rok mladší bratr Roman. Ten do NHL prorazil, jemu ale sny o nejprestižnější lize světa vzala zákeřná nemoc. Výtečný hokejový zadák Martin Hamrlík, který letos na jaře ukončil aktivní kariéru se stříbrnou medailí na krku, začínal ve dvaceti letech znovu bruslit a vnímat svět. Nepamatuje si úroveň, na jaké byl před nemocí, později podstoupil plastiky obou kolen. Sen si nesplnil, přesto se nevzdal. Továrna hlášek a vtipů, jež umí dostat do kolen kdekoho, se vyškrábala na svůj vrchol v roce 2004 pro historický mistrovský titul v mateřském Zlíně, k tomu má tři extraligová stříbra. „Je to maximum, co jsem mohl dokázat," tvrdí pro seriál Deníku Martin Hamrlík, v současnosti trenér obránců zlínského hokejového klubu PSG.

Jaký je váš denní harmonogram?

Každé ráno první tři dny v týdnu vstávám 5.45 a v šest už chvátám na zimák. Poté mám i nějaké odpolední tréninky. Samozřejmě se nemohu srovnávat s hlavními trenéry družstev. Ti toho mají na starost fakt kotel. Navíc musejí ještě jezdit na zápasy a připravovat tréninky, takže v tom to mám ulehčené. Ale i tak je to časově náročnější. Ale o kolik hodin jsem víc na zimáku, jsem nepočítal.

Je to pro vás velká životní změna?

To zase ne. Chodím přece jen na stejné místo, kde jsem hrával. Moc se toho kromě výše výplaty nezměnilo. *(Úsměv.)*

Naplňuje vás práce natolik, že byste u toho zůstal patnáct let nebo i celý život?

Určitě. Baví mě to a dovedu si to představit. Moje tréninkové metody nejsou špatné. Musím ale přiznat, že jsem se toho bál. Nevěděl jsem totiž, co od toho čekat a netušil jsem, jestli mě to opravdu chytne, jak jsem chtěl.

Kluci vás poslouchají?

Jasně. Když jim něco říkám, jde vidět, že je tam respekt. Sem tam hodím do placu i nějakou srandičku. Nechci být typem trenéra, který po nich řve. Těch je tady dost. Přece nemůžeme všichni držet v ruce bič, je třeba i cukr. Jsem chválící typ, který se snaží hlavně poradit.

Troufáte si třeba jednou i na pozici hlavního trenéra?

Teď určitě říkám ne.

Takže jste to nevyloučil. Může se to tedy stát?

Určitě v blízké budoucnosti ne. A tím myslím třeba deset let.

Změnila se nějakým způsobem vaše pozice v klubu?

Je to stále stejné. Akorát nyní musím chodit na trenérské schůzky, což jsem dřív nemusel. Ale jinak se nic nezměnilo.

Co říkáte na novou technologii v podobě iPodů a čipů, která má pomoci nejen v tréninkovém procesu?

Vím, že se to v Americe už dlouho používá. Bavili jsme se o tom s bráchou, který se s tím setkal. Ale zase nesmí být informací moc, protože když jste na střídačce, soustředíte se na zápas a vstřebáváte jednotlivá střídání a není dobré příliš informacemi zahlcovat hráče.

Jak často si během každodenní rutiny vybavíte, jak jste v roce 2004 řádil na ledě s mistrovským pohárem?

Vůbec. Akorát jen, když je nějaké výročí, nebo mi to někdo připomene. Samozřejmě vím, že to bylo. Spíš se ale snažím žít přítomností a budoucností.

Medaile máte schované, nebo je mají pod kontrolou děti?

Tak teď jsi mě dostal. Fakt nevím. Akorát někde je prsten, který jsme si nechávali dělat. Ten bych někde měl doma mít. Ale medaili? Tu ani nevím, kde bych měl začít hledat.

Předtím, v sezoně 2002/2003, jste skončili předposlední. Věřil jste jako věčný pesimista, že by se mohlo něco tak velkého ve Zlíně podařit vyhrát?

Tak to fakt ne. Bylo dobré, že přišel trenér Ernest Bokroš. Už z jeho pověsti jsme měli strach a respekt. Od prvního okamžiku bylo vidět, že je velký hokejový odborník. Byl to diktátor. Ale věděli jsme, že to, co po nás vyžaduje, má hlavu a patu. Dokázal překopat taktiku během zápasu. Třeba během první třetiny přečetl, co na nás soupeři hrají a na to dokázal reagovat.

Prý vás také nebavily tréninky a učit se obranné vzorce.

To bylo furt dokola. Na tom hodně lpěl. Byl to až vojenský dril, ale právě díky němu jsme byli tak dobří. Učili jsme se třeba na soupeře vyrážet ve středním pásmu a na to tenkrát nebyl nikdo nachystaný.

To vypadá, jako kdyby byl zlomový právě už jeho příchod před sezonou.

Stoprocentně. Nastolil v kabině pořádek a nějaká pravidla. Poté i herní styl, kterým jsme se prezentovali. Právě on měl obrovskou zásluhu, že se vyhrálo. Dovedl si hráče, které znal a věřil jim. Tím správně posílil tým, co už tady byl. Podle mě bylo i důležité a pro nás odstrašující, že jsme hráli ve skupině o udržení. Každý měl nad sebou vykřičník. Už to nikdo nechtěl zažít, protože to bylo něco strašidelného. Tehdy jsme do všech zápasů šli s maximální koncentrací a nějak si to sedlo. Měli jsme i štěstí, základní částí jsme projeli a právě Ernest nějakou euforii dokázal ukočírovat.

Vy jste po neúspěšné sezoně nechtěl odejít jinam?

Ne. Jsem domácký typ. Obětoval jsem Zlínu všechno. Nějaké nabídky jsem sice měl, jednu z Ruska a podruhé ze Švýcarska, ale upřednostnil jsem rodinu a pohodu ve Zlíně. Nebyly tam z mé strany myšlenky na odchod.

I proto jste se ještě třikrát se Zlínem dostal do finále extraligy. Poprvé v sezoně 1998/1999, podruhé 2004/2005 a naposledy v uplynulé sezoně, po které jste ukončil kariéru. Mrzí vás to, nebo jste to už hodil za hlavu?

Je to škoda. Nejvíc mě mrzí prohrané finále s Pardubicemi, když tady byl brácha. To mě fakt sere ještě dnes. To bych si pamatoval snad i víc než ten první titul. S bráchou by to pro mě a určitě i pro Romana mělo větší hodnotu. Právě tohle finále mám v paměti víc než to vítězné se Slavií.

Který gól považujete za svůj nejdůležitější?

Asi rozhodující gól v sedmém čtvrtfinále play off proti Třinci, kdy jsem dal rozhodující gól. Nebo důležitá byla i nahrávka Ondrovi Veselému na rozhodující trefu ve čtvrtfinále o rok později proti Litvínovu. Sérii jsme pak vyhráli 4:2. Tenkrát jsme už byli bez zraněného Lešouna.

Ačkoliv jste většinu kariéry strávil ve Zlíně, už v 19 letech jste v roce 1992 odešel do zámoří, kde jste vydržel pět let. Bylo to dáno právě tím, že jste byl dlouho z domu pryč?

Ano, po návratu se mi už nikam odcházet nechtělo. Někdo odejde ve 26 letech, já jsem to měl dáno obráceně.

V juniorce jste hrával s Mikaelem Pecou nebo Sheanem Donovanem, kteří se později prosadili i v NHL. Jací to byli hokejisté?

Byli tam i jiní výborní hráči, třeba jako Greg Paslawski a Doug Crossman. Třeba Mikael Peca už tenkrát vyčníval. Trénovalo se tenkrát v brutální intenzitě. Bylo vidět, že nic nevypustí a už tenkrát vyčníval. Jestli bylo před zápasem, nebo po zápase, bylo to jedno. Všichni byli kamarádští.

Mentalita tam ale byla odlišná, že?

Jasně, byli pro hokej zapálení. V zápasech se hraje naplno pořád, ale oni nevypouští ani tréninky. Jsou stoprocentně oddaní hokeji. Strašně ho tam žerou.

Prý jste se potkal i s legendárním Waynem Gretzkym. Jak k tomu došlo?

Ze začátku jsme měli společného agenta, takže jsme byli v Los Angeles v jeho baráku. Jeho manželka uvařila večeři, tak nás pozval k sobě. Dokonce mám někde doma schované fotky.

Nemrzí vás, že jste ani nedostal šanci v NHL, o kterou vás připravila lymská borelióza?

Kdybych byl zdravý, mrzelo by mě to. Ale prošel jsem restartem svého života. Vždycky říkám, že jsem měl dvě kariéry. Před a po nemoci. A po ní jsem klidně nemusel mít žádnou. Proto to beru s nadhledem. Raději vrabec v hrsti, než holub na střeše. Hokej jsem nemusel hrát vůbec a mohl ze mě být mrzák. Kdybych se tam nedostal, mohl jsem litovat a přemýšlet, jestli jsem málo trénoval, nebo bych byl nasraný, že mi nedali šanci. Ale po nemoci je to maximum, co jsem ze své kariéry mohl vydolovat.

Začínal jsem tenkrát opravdu od nuly. Učil jsem se chodit, neměl stabilitu. Učil jsem se znovu bruslit. To si pamatuji, že jsem začínal úplně od začátku, než mi mozek a svaly daly nový impulz. Nejde nyní srovnávat, kde bych byl, kdybych neonemocněl. Ani si nepamatuji, na jaké úrovni jsem byl před nemocí.

Takže bratrovi Romanovi kariéru v NHL nezávidíte?

Určitě ne. Přeji mu to a jsem hrdý na to, že si NHL zahrál tak dlouho, kvalitně a na nejvyšší možné úrovni.

Čekal jste, že půl roku po vás svou kariéru ukončí i on?

Jó, jsme spolu v pravidelném spojení. Nikde jinde hokej už hrát nechtěl. Celý život je zvyklý na určitou úroveň cestování a hraní. Cesty autobusem, hotely a velké kluziště by pro něj prostě nebyly. Byl by to pro něj navíc krok zpět. Jen by se trápil.

Kdy vám to poprvé řekl?

Věděli jsme to už dlouho. Už to tušil v létě, ale říkal, že bude ještě trénovat, co kdyby náhodou se objevila nabídka. Ale sám přiznal, že tomu dává jedno procento. Nedávno mi psal, že to oznámí, aby se ho už na to nikdo neptal. Sám jsem mu ale moc nevěřil. Když jsem viděl, že v NHL končí hráči kariéru ve 33 letech, nebo jich hodně odešlo do Evropy, tušil jsem, že to přijde.

Měl jste i úspěšnou sérii samostatných nájezdů, kdy jste proměnil hned osm po sobě. Byl jste při nich nervózní?

Ze začátku ne. Když jsem vymyslel jezdit obloukem kolem mantinelu, brankáři na to tenkrát nebyli připravení. Přišlo mi, že bylo jednoduché dávat góly. Někdy se stalo, že stáli vedle branky nebo neuměli zacouvat, tak jsem si věřil. Postupně byl ale na mě tlak, protože mužstvo na mě spoléhalo. Když mě viděli na červené, už si mysleli, že dám gól. Sám jsem o sobě slyšel, že to mám naučené a nemohl jsem nedat. To mě stresovalo. Časem jsem už jezdil nervózní jak sviňa.

Jak vás napadlo jezdit samostatný nájezd obloukem k pravému mantinelu?

Jezdili jsme na tréninku nájezdy s Ríšou Hrazdirou a Láďou Hudáčkem a hrávali o peníze. Pořád jsem vymýšlel, jak je porazit, tak jsem přišel na to jezdit ze strany. Pak jsem se s nimi o tom bavil a říkali mi, že je to strašně nepříjemné. Když jsem takhle jel v prvním zápase někdy v základní části proti Liberci, jsem dal gól. Ernest mě tam rád posílal. Věřil jsem, že by to takhle šlo provádět pravidelně.

Jak se daří vašemu staršímu 13letému synovi Matyášovi? Půjde ve vašich stopách?

Zatím je to ještě daleko něco odhadovat. Líbí se mi, že ho to strašně baví a na tréninky vstává bez mrčení. Ale opravdu si ještě netroufnu odhadovat. V klubu jsou mnohem větší talenti, než je on sám.

Je spoustu příkladů, kdy se i hráči bez talentu nakonec dřinou prosadili.

Ano, ale to můžeme vyhodnotit až za deset let. Až za pět šest let už bude trochu vědět, jak na tom je.

Těšíte se, až ho dostanete k sobě a budete ho trénovat?

I nyní s ním chodím na tréninky, ale velmi málo. Sám ale vidím, že mám na něj dvojitý metr než ostatní. Všímám si ho a nadávám mu víc. Proto nezávidím trenérům, kteří pod sebou mají své syny. Třeba Rosťa (Vlach) nebo Růža (slavistický Vladimír Růžička). Aniž byste chtěl, díváte se na ně přísněji.

Vybavíte si nějakou konkrétní historku, kdy byste poslal do kolen celou kabinu a řezala by se smíchy?

Jej, to bylo furt něco. Nevzpomenu si na žádnou konkrétní, tam těch historek bylo nespočet. Vždy to vyšlo ze situace, co vysílali den předtím v televizi nebo co jsem našel v novinách. Nebylo to tak, že bychom někoho nachytali.

Spíš jsem si vždycky tak vymýšlel, až to jednou byla pravda. Třeba jsem dřív nebo i teď náhodou na schodech potkal hlavního trenéra nebo generálního manažera. Řekl mi, ať dojde za ním ten a ten hráč do kanceláře. Přijdu do kabiny a řekl jsem dotyčnému, máš jít nahoru. Nechtěl mi věřit ve stylu: jo, to ti nesežeru. A pak se přiřítil pan generální do kabiny: kurňa, vy si ze mě děláte prdel? Máte být u mě nahoře za deset minut a tam nikdo není. Co se děje? Dostalo se mu odpovědi, že myslel, že si z něj Larry dělá srandu.

Nebo na zimáku byl nějaký koncert a měl tu stát kamion. A Šolcík (Oldřich Šolc – vedoucí mužstva – pozn. aut.) říkal, ať si kluci přeparkují. Říkal jsem klukům, ať to udělají. Samozřejmě se nic nedělo, tak jim Šolcík auta vzal a hodil jim je k Velkému kinu. Pak vylezli kluci z kabiny a hledali auta.

Kdy vás bratr Roman naposledy porazil v tenise?

On už ho tak pět roků nehraje. Nějak mu do jeho letní přípravy nepasoval. Bolely ho z něj záda i kolena. Je to už strašně dávno, co jsme spolu hráli naposledy. Ani já už na tenis nemám tolik času jako dřív. Ani v létě jsem toho už moc nenahrál. Během kariéry jsme jej měli zabudovaný v letní přípravě, ale teď už se mu věnuju minimálně. Přesto bych si chtěl zahrát se Zbyňkem Mařákem, s mladým Buchtou z juniorky. Na dobré úrovni to hraje ještě Jarda Balaštík nebo Radim Tesařík. Dřív jsme stejně jako tenis mrskávali před barákem i fotbal nebo hokejbal, ale dnes už je jiná doba. Mladí už na to nemají čas.

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 MARTIN HAMRLÍK?

„Ukončil jsem aktivní kariéru a nyní pracuji jako trenér obránců v celém klubu. Mám na starost mladší, starší dorost, juniorku a muže. Časově je to mnohem náročnější."

Martin Hamrlík

Narozen: 6. 5. 1973 ve Zlíně.
Přezdívka: Larry.
Kariéra: Zlín (90/91), Ottawa 67's (92/93, OHL), Springfield Indians (92/93, AHL), Peoria Rivermen (93-96, IHL), Springfield Indians (93/94, AHL), Long Beach Ice Dogs (96/97, IHL), Orlando Solar Bears 96/97, IHL), Zlín (97–13).
Největší úspěchy: mistr extraligy (03/04, Zlín), 3x vicemistr extraligy (98/99, 04/05, 12/13 Zlín), bronz (01/02, Zlín), mistr MEJ 18 (1991), bronz MEJ ČSFR 18 (1990), bronz MSJ ČSFR 20 (1991).
Zájmy: tenis, filmy.
První zápas a gól v extralize: 34. kolo: 16. 2. 1990 Zlín – Kladno 5:5
„Byl to první zápas doma po úrazu Luďka Čajky. Zrovna jsem se vrátil z mistrovství světa dvacítek v Kanadě. Naskočil jsem proti Kladnu, ale ten zápas se domluvil na remízu, protože to bylo po té hrůze a nikdo neměl na hokej myšlenky. Utkání nikdo ani nechtěl hrát. Eda Novák si mě vytáhl z juniorky a řekl mi, že budu hrát. A hned jsem dal i gól, když jsem golfákem prostřelil Kamaše od modré čáry. Nahrával mi Petřík. Tenkrát tam za Kladno hrál i Jágr."
Poslední zápas v extralize: 7. zápas finále extraligy 21.4.2013 Zlín – Plzeň 3:4 v prodloužení
Poslední gól v extralize: 3. zápas finále extraligy 13.4.2013 Plzeň – Zlín 0:3